

SLUTREPLIK TILL DENCKER/WÅLINDER:

Goddag, Yxskaft!

■ I LT XX/2008 (sidan xyzw) kritiserade jag Dencker och Wålinder för deras ensidiga biologism och positivism. Jag framhöll att de iatrogena effekterna på den psykiatriska morbiditeten av en sådan hållning vore avsevärda. I er replik framhåller ni att jag har »udda idéer«, men att ni minns har fyra vänner, vilka samtliga håller med er. Jag ger mig!

Ni hävdar att jag är »bortom den kliniska verkligheten«. Ja, i alla fall bortom *er* kliniska verklighet: Jag får allt fler patienter som farit illa i den offentliga psykiatrin. För närvarande arbetar jag till exempel med två unga patienter som båda fått diagnosen *paranoid schizofreni*, trots att de varken är paranoidea eller schizofrena.

Ni torgför truismen att psykiatrin är en medicinsk specialitet. Vilket ingen torde ha förnekat. Men ni bemöter inte mitt påstående att den i grunden är en hermeneutisk

vetenskap. Min plädering för förståelse avfärdar ni som »enögd«. Vad säger man?

Ni påstår att jag varken vill eller förmår tillgodogöra mig medicinska framsteg. Min artikel i Svensk Psykiatri 2007:3 efterlyser psykiatrisk »tvåspråkighet«, därför att jag anser att vi verkligen behöver både det naturvetenskapliga och det hermeneutiska språket. Men jag tror bestämt att vi klarar oss utan projektioner!

Ni som inledde med att avfärda mig som »antiintellektuell«, ni upplyser mig nu att den debatt vi för är »sedan länge begravd.« Jag sträcker hals och förstår att ni yvs över en sådan argumentation.

Men, kolleger Dencker och Wålinder, yttrar ni då aldrig ett sakligt ord?

Claes Davidson

leg läkare,
specialist i allmän psykiatri,
leg psykoterapeut,
Lidingö